

[Ole Bjørn Kraft.]

Må jeg have lov til, hr. formand, at slutte med nogle mere personlige betragtninger. Danmark har i dag besøg af en verdensstyrke fra Moralsk Oprustning, repræsenterende 30 nationer og ialt på godt og vel 300 mennesker; det er en fortsættelse af den rejse, der blev foretaget til de frie lande i Asien i sommer. Disse mennesker kommer til Danmark efter at have besøgt Finlands, Sveriges og Norges hovedstæder, og de har også været i Kiruna, den store malmbyeroderoppe. De er kommet med budskabet om nødvendigheden af en forandring i menneskets liv og indstilling; samme budskab, som de bragte til Asien, vil de nu bringe til os. Jeg tror ikke, at nogen af os for alvor vil kunne benægte, at den tid, vi lever i, kræver forandring såvel for det enkelte menneske som for nationen, fordi de to ting hører sammen, hvis vi vil bestå. Den gamle måde, hvorpå folkene levede sammen, duede jo ikke, den har i det 20. århundrede bragt os to store verdenskrige. Derfor gælder dette alle og også det danske folk. Det vil være meget forkert af os, hvis vi tror, at der ikke er noget at ændre i vort nationale og folkelige liv.

Det, Moralsk Oprustning siger, er noget positivt. Den er ikke negativt antikommunistisk, lige så lidt som den overhovedet er imod noget. Den er for en ny indstilling, en ny beslutning hos mennesker og folk, og jeg vil gerne understrege det, for der er så mange forkerte opfattelser af disse ting: den advarer lige så meget imod den materialistiske livsanskuelse, som breder sig i Vesten, som imod den kommunistiske materialistiske opfattelse, således som den er sat i højsædet i Sovjetunionen.

Jeg føler derfor trang til at sige til tingets medlemmer, at dette besøg er en begivenhed, som det ville være forkert om de, der på alle samfundslivets områder har et medansvar for vort folks og vort lands fremtid, vil stille sig ligegyldigt, bedrevidende, på forhånd afvisende overfor. Vi ved jo alle, at der er en utilfredsstillet længsel i vort folk; efter al den materielle fremgang, vi har haft, er vi alligevel ikke tilfredse, den materielle fremgang vil ikke være nok, hvis der ikke gives et svar på menneskets dybeste behov, og menneskets dybeste be-

hov er i 1955, som det altid har været det: et religiøst, et moralsk behov.

Rager: Jeg vil gerne ved denne lejlighed ulejlig det høje ting med nogle ord om den lille kommune, hvori jeg til daglig tilbringer min tid, og i hvis borgerrepræsentation jeg sidder, Københavns kommune.

Der er sikkert nogen, der i denne tid har lagt mærke til de budgetdebatter, der har fundet sted i de forskellige borgerråd, og hvorunder man har berørt forskellige problemer, som ikke alene vedkommer de pågældende kommuner, men også staten, og det er disse problemer, jeg gerne vil beskæftige mig lidt med. Når vi i Københavns kommune efterhånden er blevet mere og mere interesseret heri, er grunden den, at Københavns kommune stort set er ved ganske at skifte karakter som kommunalt samfund. Fra altid at være voksende er befolkningsmængden nu aftagende; i højere grad end tidligere ser man mange af skatteborgerne forsvinde ud i omegnen, og det er naturligt, at Københavns kommune under disse forhold tager sine økonomiske vanskeligheder op til undersøgelse.

For to år siden gjorde jeg nogle bemærkninger om sagen her i salen, og jeg havde dengang håbet, at andre repræsentanter for kommunen, der har sæde her, havde fulgt sagen op. Det gjorde de desværre ikke. Jeg opnåede fra den højtærede boligminister, der dengang var indenrigs- og boligminister, et velvilligt svar med hensyn til, at de spørgsmål, der ville blive forelagt, ville blive velvilligt behandlet, men jeg har på fornemmelsen, at de, der skulle forebringe spørgsmålene, med andre ord Københavns magistrat, i nogen grad undlod at gøre det, og man kan jo ikke sige noget til, når der ikke bliver peget på de forskellige spørgsmål, at de ikke bliver løst.

Nu interesserer det imidlertid også mere og mere i borgerrådet, og særlig ved den sidste budgetdebat var jo alle ordførerne inde på disse problemer. Men der er en ting, som jeg straks må tage afstand fra. Det er den udtalelse, som blev fremsat fra konservativ side om, at Københavns kommune skulle betales for at være hovedstad i landet. Jeg vil absolut tage afstand herfra. København skal have ligestilling med de